

Hoofdstuk 7

Vlucht naar de Woestijn

1927 - 1929

TOEN WILLIAM BRANHAM in Phoenix, Arizona, aankwam, betaalde meneer Francisco hem \$3.00 voor het helpen bij het rijden. Dat was al het geld dat Billy op de wereld had, maar hij maakte zich geen zorgen. Hij was er zeker van dat zich een of andere gelegenheid zou voordoen. Het was december van het jaar 1927. Hij was achttien jaar oud en barstte van enthousiasme bij zijn nieuwe kans in het leven.

Nadat hij een verklarende brief naar huis had gestuurd aan zijn moeder, maakte Billy een begin met het verkennen van de stad. Al gauw liep hij tegen een niet officiële rodeo op. Dat zette hem aan het denken: “Ik ben een echt goede ruiter. Sinds ik platzak ben, waarom niet zelf wat gemakkelijk geld verdienen op deze rodeo? Maar ik zal voor mezelf een paar beenkappen moeten kopen, voordat ik daar voor al die cowboys naar voren ga stappen.”

Hij liep de straat af naar de dichtstbijzijnde kledingzaak en paste een paar leren beenkappen. Ze waren magnifiek – het woord ARIZONA was in de riem geperst en ze hadden op elke kap een stier afgebeeld, met koperen knopen als ogen. Maar ze waren veel te lang; de leren pijpen sleepten over de vloer. Billy bekeek zichzelf in de spiegel en dacht: “Ik lijk wel een Bantamhaan: meer dons dan veren.”

De winkelbediende zei: “Dit stel kost \$25,00 meneer”.

Billy was blij dat hij een excuus had om het af te wijzen. “Ik ben bang dat \$3,00 alles is, wat ik aan geld heb.”

De verkoper deed een voorstel: “U zou een tussenoplossing kunnen kiezen en een Levi jeans broek nemen.”

*Afb. 8 Bill Branham op 18 jarige leeftijd
in Western dracht. Phoenix, 1928.*

Bill kocht een Levis broek en een cowboyhoed en keerde toen terug naar de rodeo. Bovenop de omheining zat een rij krombenige, toegetakelde cowboys, die eruit zagen alsof ze wel een paar keer vee bijeen drijven en onderlinge ranch oorlogen hadden doorstaan. Billy dacht: “Daar hoor ik bij.” Hij klom naast hen de omheining op. Ieder om hem heen mompelde van opwinding. Billy kwam net aan op het moment dat een beroemde ruiter een beruchte wilde hengst zou bestijgen. Het paard zat opgesloten in een box even verderop. Billy keek toe hoe de langbenige ruiter werd neergelaten op het zadel, en hij dacht: “Als deze makker dat paard niet kan berijden, dan zal ik het doen.”

Op het moment dat het hek opensprong, brieste dat paard en sprong met alle vier voeten tegelijk in de lucht. Toen het de grond raakte, sprong het weer op, z’n lichaam draaiend en plot-

seling trappend met z'n achterbenen. De ruiter zeilde van het zadel als was het een van stro gemaakte vogelverschrikker, landde met een botten door elkaar rammelende plof op de grond en bleef bewegingloos in het midden van de piste liggen; bloed stroomde uit zijn neus. Terwijl de helper de hengst ving en hem terug in het hok deed, laadden anderen de bewusteloze cowboy in een ambulance en voerden hem af.

Er reed een man langzaam langs de omheining, waar Billy zat samen met al die in het leer gestoken cowboys. Hij zei: "Ik zal \$50,00 geven voor iedere man die dertig seconden op dat paard kan blijven." De man bleef steeds stoppen om een cowboy in de ogen te kijken en zijn aanbod te herhalen. Niemand ging op hem in. Toen stopte de man voor Billy en vroeg: "Ben jij een ruiter?"

Schaapachtig zei Billy: "Nee meneer..."

BILLY KREEG WERK bij een veeboerderij ten noordwesten van Phoenix, vlakbij een stadje dat Wickenburg heette. Zijn ruitervaardigheden verbeterden snel, tot hij al spoedig zijn deel deed van het werk op de boerderij – een echte cowboy, precies zoals hij had gedroomd dat hij zou worden.

De schoonheid van de prairie ging zijn wildste voorstellingen te boven. Rondom hem staken woeste bergen omhoog uit de prairiebodem. Gigantische saguarocactussen spikkelden de prairievlakten en de hellende kloofwanden. De woestijn was een toneelbeeld van diversiteit – met in grote aantallen de doornpeer, een kleine cactus die er uitzag als een beverstaart met lange kwade naalden; de stekelkussen cactus, die zo dicht bedekt was met hele kleine naaldjes, dat het eruit zag als een vacht; de toncactus die leek op een ton met stekelige ribben; en de lage, struikachtige bomen die bekend zijn onder hun Spaanse naam 'palo verde', wat 'groene stok' betekent. Het tot de verbeelding sprekende wildleven boeide hem evenzo – Gilamonsters, gehoornde ratelslangen, kangaroo ratten, en javelina zwijnen; het was alles zo exotisch, zo anders dan de bossen van

het Ohio-dal. En dan te bedenken dat hij er hier midden in stond, te paard, prairiestof opschoppend, werkend met cowboys en longhoorn stieren. Dit was leven. Wat zou er beter kunnen zijn? Hij voelde zich, alsof hij was binnengestapt in een van die romantische cowboyfilms, waar hij -toen hij een jongen was- naar had gekeken.

Maar na anderhalf jaar boerderijwerk begon de illusie van perfectie te slijten. Terwijl de zomer van 1929 moeizaam voorbij trok, begon Billy zich in toenemende mate onbevredigd te voelen. Vele keren vroeg hij zich af wat er fout was. Hij was naar de woestijn gekomen om vrede en bevrediging te vinden, maar op een of andere manier gingen vrede en bevrediging bij hem weg. Hij was niet echt gelukkig, niet helemaal. Er miste nog steeds iets in zijn leven. Maar wat?

Tenslotte kwam de tijd voor het bijeen drijven in het najaar. De hele zomer door lieten vele plaatselijke veeboeren hun kudden weiden op dezelfde weidegronden hoog boven in de bergen, waar het gras dicht opeen groeide tussen hoge pijnbomen. Elk najaar werkten ze samen om het verspreide vee bijeen te halen; ze in kuddes naar beneden te drijven naar de ranches in het dal en ze naar brandmerk te scheiden. Vorig jaar had Billy het najaars-bijeendrijven beschouwd als het meest opwindende wat hij ooit had gedaan. Maar dit jaar werd hij gekweld door dat zelfde ongemakkelijke gevoel wat hem de hele zomer had gevolgd. Wat scheelde eraan?

Toen de avond viel over de trekroute, liet Billy het zadel van zijn paard afglijden en legde hem als hoofdkussen in de buurt van het kampvuur. Na het avondeten leunde hij achterover tegen zijn zadel, om te kijken hoe de zon onderging achter de bergen, waarbij schitterende oranje, roze en rode serpentes de lucht in flitsten. Een oude Texaan, Slim geheten, stemde zijn gitaar. Elke avond bracht Slim de woestijn een serenade met cowboy ballades, door een andere cowboy begeleid, die door een kam blies, makend dat een stuk papier in harmonie mee zoemde.

- Slim zong:

Gisternacht, toen ik op de prairie lag,
zag ik, starend, de sterren aan de hemel staan;
en ik vroeg me af, of ooit een cowboy het vermag,
om weldra naar dat liefelijke land te gaan.

Er is een weg naar die gelukkige sferen.
Het spoor erheen is donker, zo ze beweren;
maar de brede weg die ten verderve leidt,
is prima aangegeven en prachtig geplaveid.

Ze spreken van nóg een grote Eigenaar
die altijd genoeg ruimte heeft, zeggen ze;
die altijd plaats maakt voor een zondaar
die op de rechte smalle weg aan 't zwerven is geraakt.

Ze zeggen dat Hij je nooit in de steek laat,
En elke beweging en elke blik kent.
Laten w'ons, om zeker te zijn, maar beter laten
brandmerken,
zodat onze naam in Zijn Kwijtscheldings-Boek staat
gegrift.

Want ze zeggen dat er een groot bijeen drijven zal zijn,
wanneer cowboys er als moederloze kalfjes bij zullen
staan,
om te worden gemerkt door de ruiters des oordeels,
die op de hoogte zijn en elk merk kennen.

Ik vermoed dat ik een verdwaald eenjarig kalf zal zijn,
gewoon iemand tot sterven gedoemd;
dat ik zal worden gezet bij de kreupele dieren,
als de baas van die ruiters langskomt.

Billy begreep wat de woorden van de ballade inhielden. Ver-

dwaalde eenjarige dieren waren niet-gebrandmerkt vee, dat eindigde als soepvlees. En hoe zat het met die grote Eigenaar met Zijn kwijscheldingsboek? Billy vroeg zich af, of dat het kon zijn wat hem moeite bezorgde? Had het iets met God te maken?

Slim tokkelde een andere melodie; deze keer een oud kerklied:

Daar aan het kruis waar mijn Redder stierf,
daar waar ik riep om reiniging van zonde,
daar werd aan mijn hart het Bloed aangebracht.
Glorie voor Zijn Naam.

Luisterend naar die langzame, steeds doorgaande melodie, voelde Billy een bepaalde pijn in zijn hart. Hij draaide zich om en trok de deken omhoog rond zijn hoofd, net genoeg ruimte overlatend voor zijn ogen en neus. De sterren schenen zo dichtbij; alsof ze vlak boven de bergen waren vastgeplakt. In de steeds doorgaande fluistering van het briesje door de pijnbomen, verbeeldde Billy zich, dat hij hoorde dat God hem riep, zoals Hij Zijn eerste zoon had geroepen toen hij was afgedwaald: “Adam, waar zijt gij?”

Na drie weken was het bijeen drijven geëindigd. De cowboys gingen terug de richting van de boerderij op, om hun loonzakje te halen en hun post te lezen. Op Billy lag een brief van zijn moeder te wachten, met een poststempel van een paar weken ervoor. Onder de andere nieuwtjes vermeldde ze, dat Edward erg ziek was. Billy vatte het luchtigjes op, veronderstellend dat zijn broer kou had gevat of griep had gekregen.

Die middag reden alle cowboys naar Phoenix om te feesten. Hoewel Billy zich niet zo in feeststemming voelde als de anderen, vergezelde hij hen om even in een andere omgeving te zijn. Toen het personeel van de veeboerderij achter elkaar een café in schoof, zwierf Billy in z'n eentje verder de straat door. Zijn

hart voelde bezwaard. Wat was er verkeerd? Hij had bepaald geen heimwee. Hij hield van Arizona, hield van de woestijn en had plezier in zijn werk. Maar op een of andere manier voelde hij zich toch leeg vanbinnen, niet compleet. Hij kon er niet achter komen.

Hij zat een poosje naar het verkeer te kijken. Een knap klein Spaans meisje slenterde voorbij, knipperde met haar wimpers naar hem, en liet haar witte zakdoekje vallen. Billy, met zijn gedachten ergens anders, zei: “Hé, je liet je zakdoek vallen.” Het meisje pakte hem op en bleef doorlopen.

Van verderop in de straat hoorde Billy wat muziek komen. Hij ging op het geluid af, totdat hij in een lege rodeo-arena kwam. Daar, vlak bij de stallen, zat een oude cowboy te spelen op een gitaar en zong:

Daar aan het kruis waar mijn Redder stierf,
daar waar ik riep om reiniging van zonde,
daar werd aan mijn hart het bloed aangebracht.
Glorie voor Zijn Naam.

Maar deze cowboy zong met meer gevoel dan Slim het deed op de prairie. Deze man zong het lied alsof hij het meende. Tranen stroomden over zijn pokdalige wangen. Aan het eind van het koor wendde hij zich tot Billy en zei: “Broeder, je weet niet wat het is, totdat je deze wonderbare Jezus Christus hebt aangenomen.” En hij begon weer met het koor: “Glorie voor Zijn Naam...” Billy trok zijn hoed naar beneden en liep weg. Zijn hart kolkte van niet onder woorden te brengen gevoelens.

Tegen de tijd dat Billy terug zwierf naar het café, waren zijn mede ranch-bewoners luidruchtig aan het lachen, op elkaars tenen schietend om de ander te laten dansen, en onder elkaar weddend om \$5,00, dat ze over een rechte streep konden lopen – en elk van ze zo dronken, dat ze moeite hadden om op het trottoir te blijven. Billy leidde ze naar de auto en reed ze terug

naar Wickenburg.

De volgende morgen, toen Billy de eetzaal binnenging, werd hem een briefje gegeven waarop stond: “Billy, kom naar buiten naar het noord-weiland. Erg belangrijk.”

Pop, een oud jachttopziener van de staat Texas, wachtte hem op bij het hek van de piste. “Ik ben bang dat ik slecht nieuws voor je heb,” zei Pop. Hij overhandigde Billy een telegram waarin stond: “Je broer Edward is gisteravond overleden. Kom onmiddellijk naar huis.”

Het nieuws verdoofde hem. Het was het eerste sterfgeval dat hij had meegemaakt in zijn naaste familie. Hij keerde zich van Pop af en keek uit over de gele, door de zon verzengde prairie; tranen liepen hem over de wangen. Hij dacht eraan hoe hard het leven was geweest voor hen tweeën als jongens – naar school gaand zonder genoeg kleren aan; zonder schoolboeken, of papier, of potloden; en soms zonder genoeg voedsel om te eten.

Toen herinnerde Billy zich dat hij een handvol gepofte maïs had gestolen van zijn broer. O, als hij maar terug zou kunnen gaan en het leven overdoen; hij zou nooit zo’n streek uithalen als te stelen van een arme hongerige vriend. Maar hij kon het leven niet overdoen. Nu kon hij zelfs niet zeggen dat het hem speet. Edward was er niet meer. Billy vroeg zich af, of Edward gereed was om God te ontmoeten? Toen kwam de gedachte op: en hij zelf dan? Was *hij* gereed om God te ontmoeten?

Billy keerde terug naar Jeffersonville voor de begrafenis. Aan het slot van zijn prediking zei de eerwaarde heer McKinney: “Er mogen hier misschien sommigen zijn die God niet kennen. Als dat zo is, neem Hem dan nu aan.” Billy greep zich vast aan zijn stoel, om te voorkomen dat hij op zou staan. Er was iets vreemds aan zijn hart aan het trekken – een of ander soort magnetisme dat hij niet begreep. Wat het ook was, het maakte hem ellendig.

Na de begrafenis was Billy van plan om terug te gaan naar

Arizona, maar zijn moeder smeekte hem zo zeer om in Indiana te blijven, dat Billy er tenslotte mee instemde, op voorwaarde dat hij een of ander werk zou kunnen vinden. - Al gauw liep hij een baantje tegen het lijf om greppels te graven voor het leggen van gasbuizen voor het openbaar nutsbedrijf: *Openbare Werken Indiana*. Hij besloot dat hij in Jeffersonville zou blijven, tenminste voor een poosje.

Laat in de herfst van 1929 viel er sneeuw. Toen Billy wakker werd en zag dat de grond helemaal wit en koud was, nam hij een van de dekens van zijn moeder, reed weg naar de begraafplaats, veegde de sneeuw van Edwards graf en spreidde toen de deken over het verse heuveltje grond. Hij wilde dat Edward het warm had.

* * *